

ELSŐ KAPÁLÁSOM

Esik, zuhog.
Mosdatja fiait az ég.

Kukoricásban
dideregve lapulok.

Csatornákon,
konnyult leveleken
nyakamba ömlik a víz.

Kapám elbillen,
batyum ágra dobom:
hintázzon az is.

Úszkáló, sötét
felhőbe fül a nap.

Esik, zuhog.
Mosdatja fiait az ég.

Kirobogok a sárból, ködből
nyulát üzve hajrás kedvvel,
nekem ragyog, nekem örül
lucerna, cirok, kender.

V~~i~~ágok ott az árok partján,
ma mindnek rajtam a szeme.
Úgy áll a bőgő messzeség,
mintha fájón ellene.

REGGEL

Halk hangra riad a magos ég,
rá a fák dermedten imbolyognak,
ágaikról hull le a sötét,
s fénye gyúl az új levelű lombnak

Csupa csillogás a közeli borús hajnal,
a búsongó felhők melle bátrabban vörös,
de csak egy lengő szél száll repeső sóhajjal
az illanó harmatos, csökönyös hűvösön.

S harsogás kel keletről át a tájakon,
mitől a magasság foszlón fölszakad.
Mint óriás kemencéből kivett kenyér,
ha meghintik vízzel, gőzölög a nap.

CSÓKOK

Csókra biztattak egyszer a nagyok,
három éves sem voltam,
s három évemmel lettem vőlegény
zengő lakodalomban.

Menyasszonyom kis halvány rózsalomb,
aki már régen másé.
Aranytrombita lett csak az enyém
és tiszai halászlé...

Azóta egyre csókvágyóbb vagyok,
semmi sem csillapíthat.
Puha hullámok fénylenek felém,
s az éj szellője ringat.